

Årstiderna, föreställande barnaålderns nöjen.

Ingelman, Georg Gabriel,

81 A Br.

National Library
of Sweden

INGELMAN, G. G.

Årstiderna föreställande
barusålderns nöjen

Vitt. 30

(No)

o

Sthlm
1832

Kungl. biblioteket

0 0000 000095277

*Vi veta ej ännu, hvad året innebär,
Men den, som hoppas kan, han ännu lycklig är.*

Kungl. Biblioteket

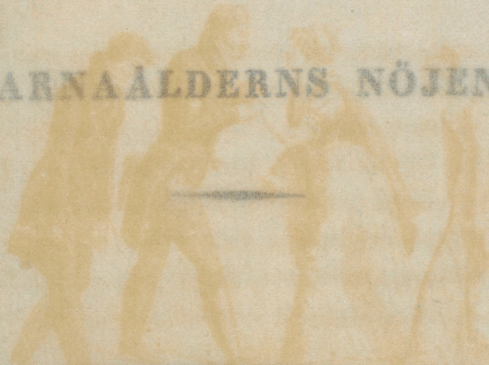

0 0000 095277

ÅRSTIDERNA,

FÖRESTÄLLANDE

BARNAÅLDERNS NÖJEN.

STOCKHOLM,

EMILIN & GÅRNBERGS TRYCKERI.

1852.

*Vi möta en ännu, hvad året innebär,
Men den, som hoppas kan, han ännu lycklig är.*

Kungl. biblioteket

0 0000 000 5277

ÅRSTIDERNA,

FÖRESTÄLLANDE

BARNAÅLDERNS NÖJEN,

STOCKHOLM,
ELMÉNS & GRANBERGS TRYCKERI.

1832.

À BOUT DU MONDE

ÉDITIONS

PARIS

Nyårsönskan.

Hvem gläds ej åt nyårets ljusnande strimma,
Som helsar med hoppet ur gyllene sky?
Hvem tror ej vid nyårets började timma,
Att alla bekymmer med den skola fly?
Att lifvet skall åter i fröjder sig kläda,
Och allt bytas om efter önskan och hopp?
Säll den, som i hoppet kan ännu sig gläda,
Och tror på ett bättre i tidernas lopp!

Och derifrån bruket att önska hvarandra
All sällhet och fröjd på det kommande år,
Hvem må väl den hjertliga önskingen klandra,
Om också ej allt sitt fullkommande når?

En tröst är det alltid, när vänskapen delar
 Vår fröjd eller sorg under lefnadens tid.
 Hur ofta i lifvet inbillningen helar
 Och skänker för stunden en svalkande frid.

Så skyndom då alla att önska med gamman
 En inbördes sällhet från år och till år!
 Och slutom hvarannan i famnen tillsamman
 Med frid uti hjertat, i ögat en tår!
 Ej ödet vi äga uti våra händer.
 Vålmeningen blifve vår gäfva och skänk!
 Och knytom, hvad himlen än skickar och sänder,
 Oss samman i kärleken länk intill länk!

Sen blifve vår lefnadsdag säll eller bister,
 Han stråle af ljus eller gånge i natt,
 Med dygder gemensamme, inbördes brister
 Försökom att vandra vår lefnadsstig gladt,

I kärlek och vänskap vi hämta en blomma,
Den skönaste skatten i lefnadens tid,
Och ännu, när åren och sorgerna komma,
Vårt hjerta skall klappa af hugnad och frid!

Våren.

När våren kommer, och de gyllne stunder
 Af hjertlig fröjd i högtidsskrudar stå,
 Med gröna drägter prydas fält och lunder,
 Och himmelen blir spegelklar och blå.
 Den fria vågen dansar om för vinden,
 Och rosenröd står blomman i sin vår.
 Hon för sefren räcker varma kinden,
 Och bär i ögat daggens perletår.

Då skyndar barndomen utur sin hydda
 Att njuta utaf vårens muntra fröjd.
 De mörka dagar äro undanflydda,
 Och nöjet vinkar ifrån dal och höjd.
 Med gökens rop och larkans ljufva toner
 Väcks känslan opp till löje, dans och språng,

Och ifrån vårens rosenprydda throner
Hörs endast glädjens fria högtidssång.

Och när då gossen yr och munter hoppar
Bland gröna tufvorna så säll omkring,
Gladt bryter han de välluktsfulla knoppar,
En ros än här och der i blomstrens ring;
Han räcker gåfvan och är glad deröfver
Att äfven systren dela vill hans fröjd.
O bardomsvår! hur litet du behöfver!
En blomma blott, och du är säll och nöjd.

Sommaren.

Se fjärilen, som der i rymden svingar!
Hvem tar väl honom fatt uti sitt lopp?
Han är så snabb, så flygtiga hans vingar,
Och gäckande han är som hvarje hopp.
Han skimrar skönt och lockar och förtjusar,
Men ilar bort med glädjen i sin flygt.
Så barndom allt, hvad som din känsla rusar,
Det är på ögonblickets njutning byggdt.

Var våren herrlig, sommarn ännu mera
Förmår att kalla fram hvar hjertlig fröjd.
Men ack! beständig blifver ingendera,
Ja, sjelfva solen sjunker från sin höjd.

Emellertid hvar sommardag dig kallar,
O! hulda barndom! hjertats oskuldstig!
Der blomman doftar och der böljan svallar,
Att lyckligt njuta af din ålders frid.

Här vinkar dig den rosenklädda tufvan
Att kransar fläta i din ljusa lock.
Der helsar menlöst ömma turturdufvan,
Och hela skogens muntra sångarflock,
Här dansar vågen, glimmar bäckens glitter,
Der susar vinden öfver höjd och dal.
Hvarhelst du går, hvarhelst på fält du sitter,
Allt täflar om ditt hjertas gunst och val.

Njut denna fröjd, så flygtig den ock blifver!
Var säll och glad uti din barndoms dag!
Snart tidens våg din lefnads farkost drifver
Från dessa nejders tjusande behag.

Då vinkar dig ej någon glädjestrinna,
Och ingen fjärl vänligt kring dig far;
Blott sakkans tårar i ditt öga glimma
Och minnets gråt, af hvad du njutit har.

Hösten.

När sommarn flyktar och den gröna våren,
 Och gökens kuku tystnar mer och mer,
 Pomona följer, mognande, i spåren.
 Ej sommarns ros, men höstens frukt hon ger.
 Hvem gläds ej då? Hvem plockar ej så gerna
 Med lätt och vänlig hand från trädet ner
 De gyllne frukter åt den lilla tärna,
 Som sträcker förklä't ut och vill ha mer?

Så hämtar man om höstens tid med gamman;
 Men trägen möda under lek och skratt
 De mogna skatterna förnöjd tillsamman,
 Der fordom blott en liten blomma satt.

Och mycket göms till julen att förnöja
Och återkalla höstens rika hand,
När qvällens lekar barnens ro förhöja
Vid ljusens glans och brasans gyllne brand.

Så må ej våren ensamt af oss prisas,
Ej sommarn blott med sina blommors prakt;
I sjelfva hösten för vårt öga visas,
Hvad till vår fot naturens godhet laggt.
Ej nöjet blott men nyttan äfven knyter
Vårt sällhetsband i lifvets snabba lopp.
Den ros, som vissnar, höstens hand förbyter
Uti fullbordans rika, sköna hopp.

På samma sätt med sjelfva menskolifvet.
En ständig barndom, hvilken dårskapsfröjd!
Ej blott till lek detsamma blef oss gifvet,
Men ock att stiga uti mognads höjd.

Naturen skyndar sin bestämda bana,
Förutan dröjsmål till sitt syfte förd.
Må dygdens öfning bli vår lefnadsvana,
Och visdomsfrukter ålderns ädla skörd!

Vintern.

När vintrens slöja fält och mark betäcker,
Och döden liksom laggt på allt sin hand,
Till andra nöjen denna tid dig väcker,
På drifvans bädd och böljans frusna rand.
Lätt halkar färden på de hvita fälten,
Om blott till kullens spets din möda hann.
Den blir i yra leken segerhjelten,
Som hurtigast sin kälke styra kan.

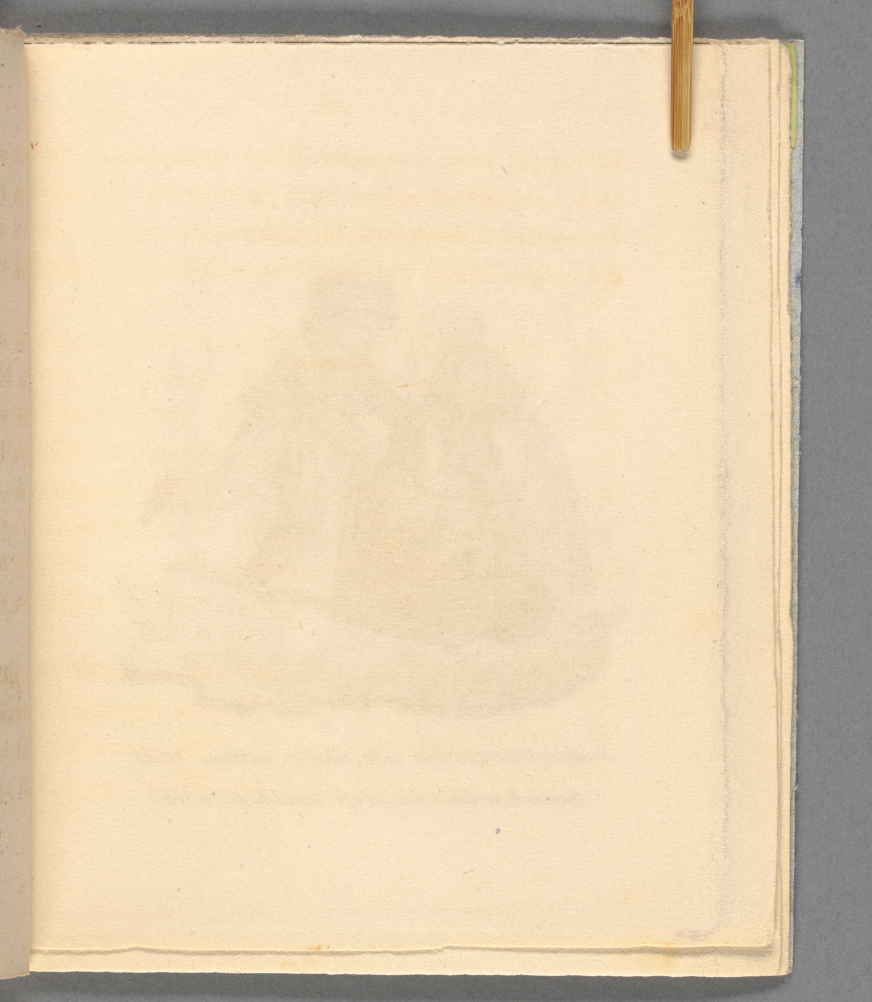
Hvad gör, om frosten locken silfverstänker,
När blodet klappar friskt uti din barm!
På nordans pust ej nöjet mera tänker,
När man på isens glas sig åker varm!

Och stupar du i drifvans kalla armar,
 Och får du än mot isens sköld en stöt,
 Med desto större jubel du då larmar,
 Och tumlar än en gång i drifvans sköt.

Hur skön är vinterqvällen med sin klara,
 Sin blanka måne uti silfverskyn!
 Hur roligt då vid bjellrans klang få fara,
 Och låta vinden purpurfärga hya!
 I skogen echo sina toner klingar.
 Så vänligt nicka fjällets gran och tall,
 Och fort, som fogelns, lätta färden svingar,
 Och räds ej höjd, ej bråddjups branta fall.

Så äfven vintren kan oss nöjen skänka.
 I vexlingen allt lif, all fröjd består.
 Vid hvarje skifte må vi alltid tänka:
 Ett nytt vi få, när denna tid förgår.

Så hoppet jemt oss genom lifvet följer,
Och i sin spegel målar frid och tröst,
Ja, sjelfva ålderdomen blomsterhöljer
Sin nakna vinter vid dess trogna bröst.

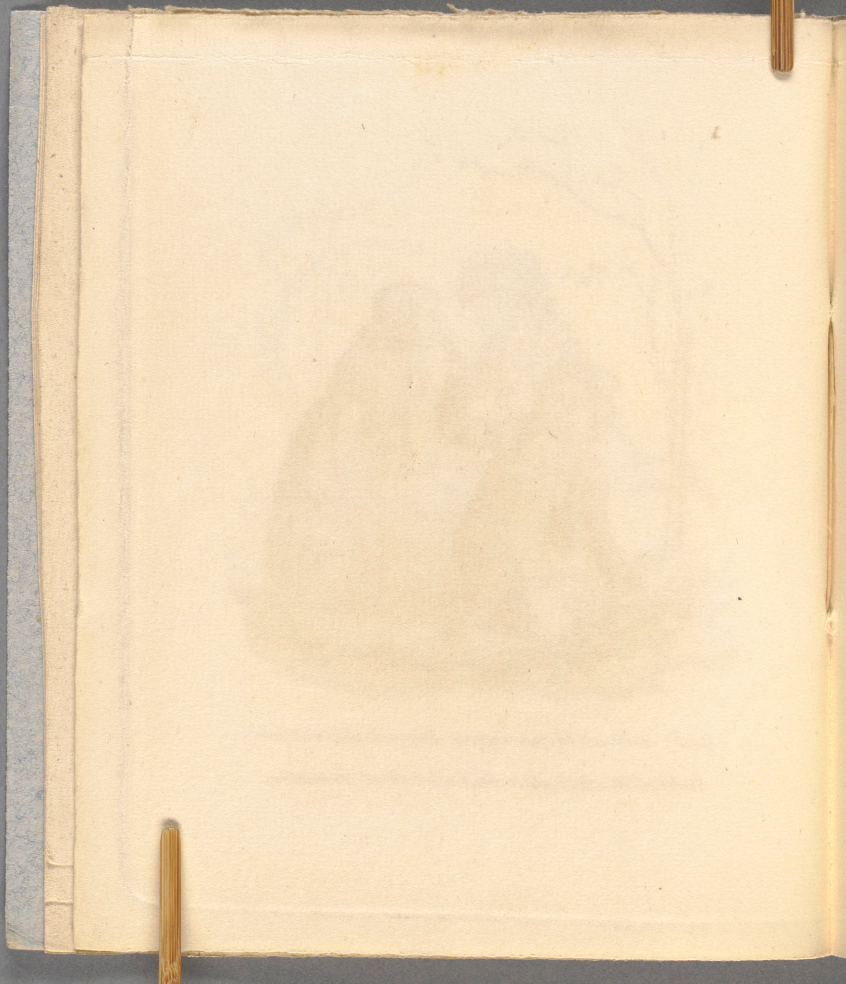

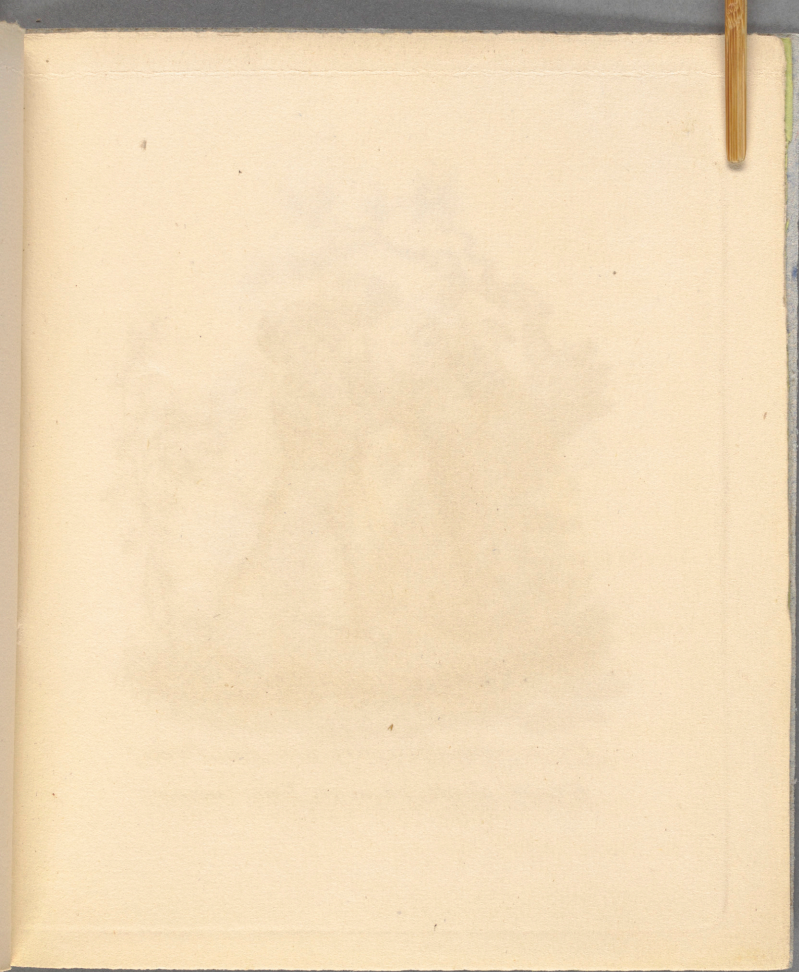

*Snabbt livets dag går ned i nattens tält,
Som barnen ila öfver snöklädt fält.*

*I vårens blyga sippa hoppet blommar:
Sjelf utan doft, den endast lofvar sommar!*

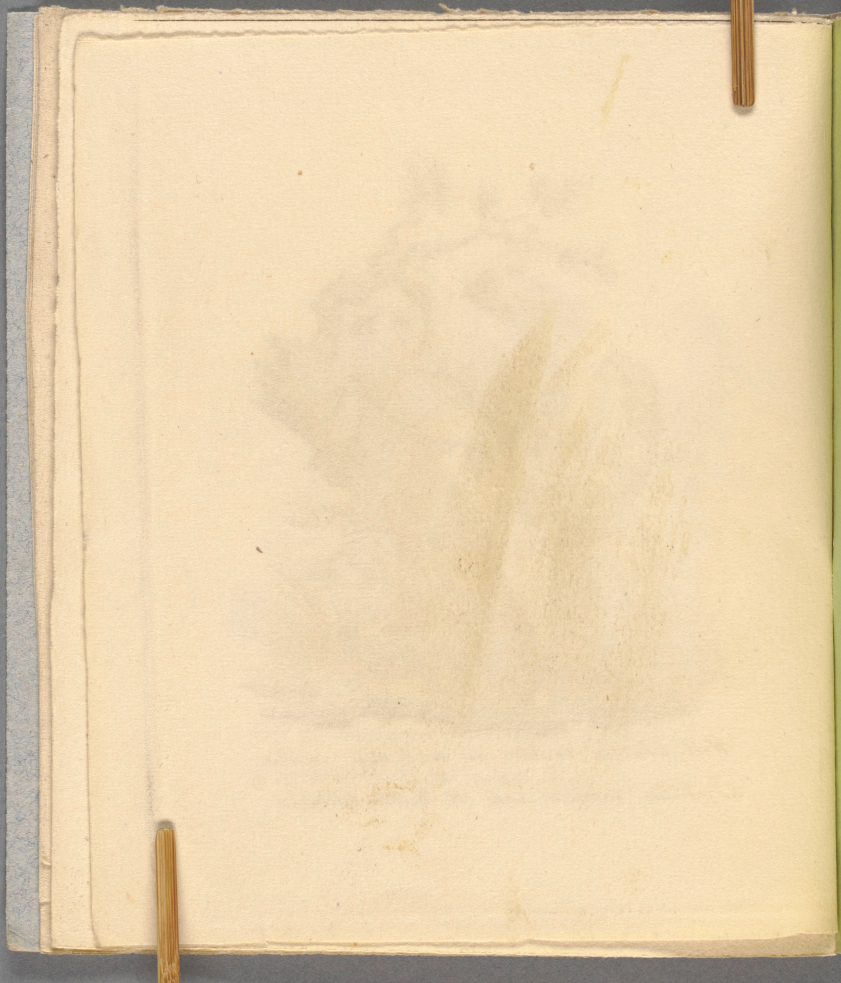

Följ ej sommarns fjäril der den flyger.
Försätet, gömdt, på nöjets bana smyger.

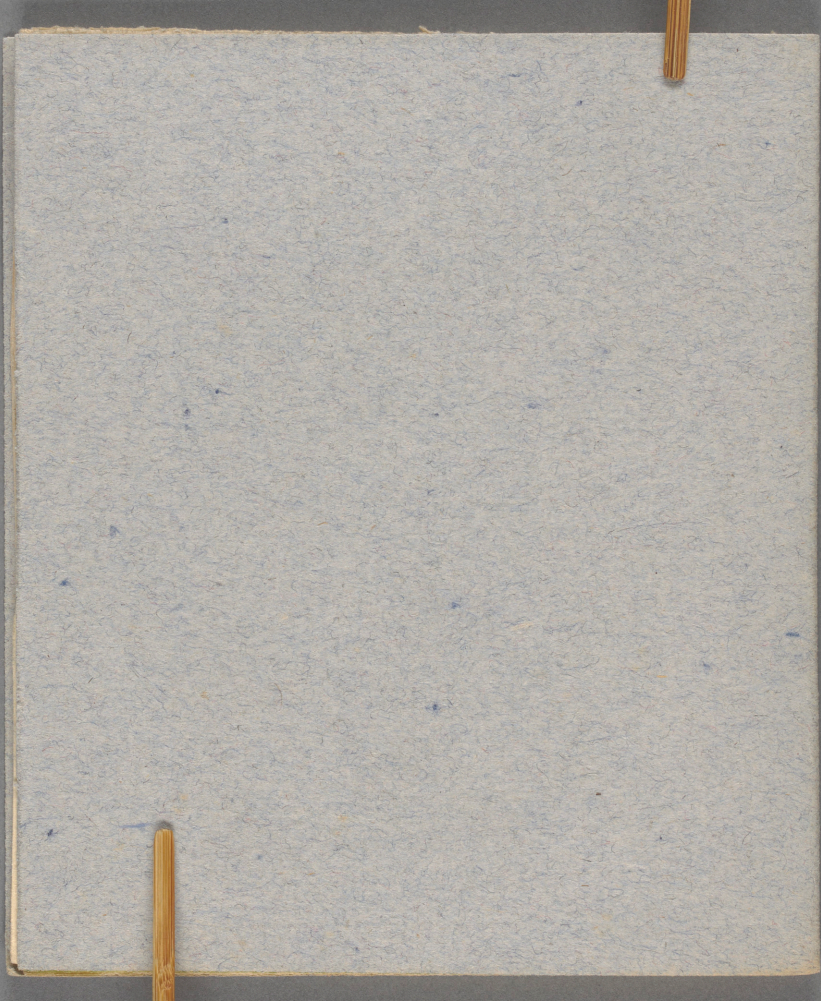
*Will höstens frukter du med nöje smaka,
Se på din sommar, som ett barn, tillbaka.*

Inches

1 2 3 4 5 6 7 8
1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

